

Усойно, миловидно цвете,
сираченце на пролетъта,
останало да вехнешъ въ самотъ
на майка си подиръ смъртъта!

Доведе ме при тебе sluка
нечакана, въ несгоденъ часъ —
откъснахъ те, цветенце свидно,
отъ твоя дъхъ примаменъ азъ.

И споменътъ за тебъ, горкико,
сърдце ми още все гнети
А може би увяхна съ радость
подъ моите милувки ти!